

KNUPPEL GRAAFT

Tsjak... tsjak!

Het geluid van een schop.

Tsjak!

‘Awoe-woe-woe! Wrow.’

Knuppel stopt met graven.

Hij kijkt om zich heen.

Woest gehuil klinkt in het Wolvenbos.

‘Awoe-woe-woe.’

Knuppel is een lange slungel.

Mager als een meetlat.

Groen hoedje op zijn hoofd.

Tas vol spullen op zijn rug.

Over zijn schouder hangt een geweer.

Knuppel zet de schop tegen een boom.

Daar is het weer:

‘Awoe-woe-woe! Wrow!’

Knuppel aait het geweer.

‘Hoor je dat, Donderbus?’

Er zijn hier weerwolven.

Dat weet ik zeker.

Kleintjes.

Dat kan ik horen.

En dat is fijn!
Kleine weerwolven vang ik graag.'
Knuppel lacht vals.
'Hi hi ha ha.
De maan is vol.
Wolken jagen door de lucht.
Woest gehuil in de nacht.
Daar gaat mijn bloed van koken.

Mijn jagersbloed...'
Knuppel glimlacht duister.
Zijn zilveren voortand glimt.
Hij geeft zijn geweer een kusje.
'Donderbus, mijn liefje.
Dit wordt een fijne nacht.
Ik zal op ze jagen.
Hier hang ik een strik.
Daar leg ik een klem.
Ik graaf overal valkuilen.
En ik heb kogels van zilver.
Die zijn voor jou, Donderbus.
Vannacht vang ik een kleine weerwolf.
Of misschien wel twee.
Die verkoop ik mooi aan de D.V.E.D.
De Dierentuin Voor Enge Dieren.
Ha, ha.
Het is fijn om een weerwolfjager te zijn.
Aan de slag.'
Knuppel steekt zijn schop weer in de grond.
Tsjak!
Het volgende uur is Knuppel druk bezig.
Hij graaft kuilen.
Hij zet valstrikken.

Ergens roept een uil.
In de verte slaat een torenklok twaalf keer.
De volle maan schijnt fel.
Een vleermuis fladdert over Knuppels hoofd.
'Ziezo,' zegt Knuppel.
'Dat was dat, Donderbus.
Dit bos zit nu vol vallen en kuilen.'
Hij veegt zweet van zijn voorhoofd.
Zijn ogen gaan van links naar rechts.
Struiken ritselen.
Hij kijkt vlug om.
Een schaduw glipt voorbij.
'Zag je dat, Donderbus?
Daar liep iemand.
Dat moet een weerwolf zijn.'
Knuppel klopt op zijn geweer.
'Het is een jonkie.
Hoop ik.
We gaan hem vangen.
Wedden dat hij in de val loopt?'
Knuppel giechelt.
'En anders...'
Hij streelt zijn geweer.
'Hier kom ik, weerwolf. Jij gaat eraan...'

DOLFJE SCHRIKT

Tussen de struiken beweegt iets.

‘Wrow, wie is daar?’ gromt Dolfje.

Geen antwoord.

Er ritselt wat.

Zit daar iemand?

Wat moet ik nu doen? denkt Dolfje.

Niemand kan mij helpen.

Andere kinderen liggen thuis in bed.

Die zijn geen weerwolf.

Dolfje schraapt zijn keel.

‘Grrrrr.’

Gewoon stoer doen.

‘W-wrow, hé, jij daar!

Achter die struik.

I-ik zie je wel, hoor.

K-kom tevoorschijn.

Laat jezelf z-zien.

Anders...

Anders word ik een heel b-boze weerwolf.

En dan...’

Even is het doodstil.

Geen blad beweegt.

Geen tak trilt.
Dan springt iemand uit de struik.
Een schaduw, zwart als de nacht.
Dolfje ziet ogen.
Hij ziet klauwen.
Hij hoort een grom.
'Grow!'

